

אלזה

אלזה מייר נולדה בגרמניה במאי 1927, להוריה אירמה ומרטין.

עם התחזקות הנאציזם ניסו ההורים לברוח, לאן שרק ניתן. הם ניסו להתקבל במקביל לדרום אמריקה או לאוסטרליה, ובעזרת קרובי משפחה הצליחו לבסוף, בספטמבר 1939, להשיג ויזה לאוסטרליה. בגיל 11 הגיעה אלזה עם הוריה לסידני, שם למדה בבית ספר תיכון מקצועי, עם התמחות בטכנאות שיניים. המקצוע לא היה לרוחה, והיא לא עסקה בו עם סיום לימודיה. את כל מעייניה השקיעה בתנועת "הבונים" בסידני, שם ספגה חלוציות, מעורבות ורצון לתרום.

ב-1948 הגיעה ארצה במסגרת "המכון למדריכי חוץ לארץ", והייתה עדה לארועי קום המדינה, מלחמת השחרור, ובבואה לבקר את בטי ומייקל דוארי – גם לעליה של גרעין "הבונים – כפר הנשיא" על הקרקע. (בגלל הסכנה הבטחונית לא הרשו ל"מכונ'ניקים" להשתתף פיזית בעליה למנסורה.)

לאחר השנה המרגשת, חזרה אלזה לסידני והדריכה ב"הבונים".

ביוני 1952 הגיעה מאוסטרליה לישראל, הפעם כעולה חדשה, באוניה "קדמה", ובאה ישירות לכפר הנשיא. היא התקבלה לחברות כשנה לאחר מכן.

בתחילת 1953 נבחרה לוועדת התרבות עם חברים נוספים, ביניהם מחנך עתיר נסיון וחדור תחושת ייעוד - אדם בן חנוך. באוגוסט 1954 נישאו השניים, והביאו לעולם את מיה ודורי.

בתחילה עבדה אלזה בגיל הרך. בהמשך למדה מנטע אלמן את רזי המקצוע היחודי לכפר הנשיא – "בישול ילדים", ועסקה בכך לסרוגין עם עבודה בפעוטון.

בהמשך הצטרפה אלזה לצוות של "גמדא", ואחר כך למפעל "הבונים".

המשפחה יצאה לשליחות של התנועה פעמיים: לניו-יורק בשנים 1958 – 1960, שם נולד דורי, ולאנגליה ב-1965 עד 1967.

אלזה שאפה לשפר את השכלתה, ולמדה ב"תיכונה" באפעל ב-1979 עד 1982.

אלזה רכזה את ועדת התרבות, ופעלה בתחום התרבות והחגים שנים רבות, ללא לאות. אנו זוכרים את חלון התצוגה שהקימה בכניסה המרווחת לחדר האוכל, ובו תצוגות מתחלפות בעניינים אקטואליים, היסטוריים, מעונות השנה, וכד'. לאלזה היה כתב נאה, והיא אהבה להכין ולעטר כרזות על ארועים וחגים.

בנות כיתת עשור זוכרות כיצד לימדה אותנו בנחישות, אי שם בשנות השישים, לרקוד את "שבולת בשדה", לקראת חג השבועות.

ב-1967 נבחרה לריכוז ועדת הקליטה, ועסקה בכך שלוש קדנציות רצופות. בשנות ה-80 נבחרה לרכז את ועדת החבר המבוגר, וגם בכך התמידה מספר קדנציות. כן הייתה פעילה בוועדת החברה.

אלזה הייתה דעתנית ואיכפתניקית, ואהבה להתבטא בעל פה ובכתב. כשלושים שנה (!) כתבה ב"דברי הכפר" את המדור "מה נשמע?", אחיו הבכור של "פירורים". בנוסף לכך התבטאה רבות בנושאים חברתיים שונים, ולא חסכה ביקורת ממה שלדעתה לא היה ברמה ראויה.

עוגמת נפש גרם לה הבית בו גרה המשפחה, שהלך ונסדק והתפורר, ולקח שנים עד שעלה בידי הקיבוץ למצוא למשפחה פתרון דיור הולם.

חייה עם אדם היו מלאיאהבה והערכה הדדית, ורבה הייתה גאוותה כאשר אדם קיבל אות הוקרה של "יקיר הגליל" ל-2010, על פעילותו החינוכית רבת השנים.

ב-2012 החליטה לדאוג להמשכיות הכריכיה, ולימדה את זאבי ניצן את המלאכה. למרות זאת המשיכה לעבוד באכפתיות רבה, ממש עד הזמן האחרון, עד שבריאותה כבר לא אפשרה זאת. אלזה זכתה להיות פעילה וחדת מחשבה עד הסוף, ובראש השנה האחרון הספיקה לנסוע עם ילדיה ונכדיה לארבעה ימים נפלאים בקורפו.

נוחי בשלום אלזה היקרה, באדמת הקבוץ והארץ שכה יקרים לך, ליד בעלך האהוב.

רחל גינת

